

Нощта бѣше тиха и свѣтла. Само отдѣлнитѣ, тукъ тамъ по цѣлата позиция, пушечни гърмежи на-рушаваха нощната тишина. Славеитѣ, които миналитѣ нощи така чудно изпълняваха своитѣ концерти бѣха замлъкнали. Види се и тѣ, наплашени отъ топовнитѣ и пушечни гърмежи, да бѣха послѣдвали примѣра на задбалканскитѣ бѣжанци и избѣгали. Въ такава чудна и топла нощъ, при чистия балкански въздухъ струваше ми се, че човекъ, още повече уморенъ, щомъ легне ще заспи веднага, но отдавна бѣше минала срѣдъ нощъ, а съня все още не успокояваше уморенитѣ защитници на Шипка. И каква дълга и мъчителна нощъ бѣше, тая хубава нощъ!

10 Августа. Но най-послѣ, нощта отстѣпи мѣстото си на денътъ 10 Августа. Щомъ се разсъмна, отъ турската позиция екнаха орждийнитѣ гърмежи, а подиръ пакъ запукаха и пушкитѣ.

Ей сега, пакъ ще забиятъ барабанитѣ, ще затржбятъ тржбитѣ. Ей сега, пакъ ще се видятъ хиляди, хиляди фесове кацнали на главитѣ на турскитѣ войници, които, като жива стѣна, ще се движатъ къмъ нашата позиция. Най-насетнѣ ей сега пакъ ще зареватъ тия фанатици своето „Алла, Алла“, отговоръ на което ще бждатъ нашитѣ дружни залпове. . . . И шепата защитници на шипченската позиция, напълно готови да посрѣщнатъ своитѣ противници, съ напъ-женно внимание слѣдяха и чакаха появяването имъ.

Но чудно нѣщо! Слънцето бѣ вече високо, а между това нито тржба, нито барабанъ, нищо се не чува. Само пушкитѣ и топовитѣ продължаваха да пукатъ, пукатъ не често, а както казватъ Русситѣ „рѣдко да мѣтко“.

— Днесъ турскитѣ куршуми все на мѣсо удрятъ, казваха опълченцитѣ.

Прѣдъ бурята винаги бива тихо, казва поговорката, а днесъ въ сравнение съ вчера бѣше тихо.

Нашитѣ стрѣлци нарѣдко отговаряха на турскитѣ гърмежи. Всичкитѣ други войници отъ резерва седяха безъ движение, едни отъ тѣхъ лѣгнали, други насѣдали въ окопитѣ.